

• ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ •

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Η Α. Α. Μ. Ο ΝΕΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ
ΜΩΑΜΕΘ Ο Ε'

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Γραφεία: Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ετησίαν	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
	ταῖς Ἐπαρχίαις	Φρ.	40
	τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ μας ἵνα μας ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε εἰς ὀθωμανικὰ γραμματόσημα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ἡ πτώσις τοῦ Ἀβδούλ Χαμίτ καὶ ἡ ἀνάρρησις Μωάμεθ τοῦ Ε'. — Ἀστερίου. — Ἐπιτύμβια ἐπιγραφαὶ Βαλουκλῆ. — Ν. Μπέλλα, Ὁ σοσιαλισμὸς ὑπὸ Χρ. τανικὴν ἐποχῆν. — Κωστῆ Παλαμῆ, Δημονημέναι σελίδες (ποίημα). — Ἀνέκδοτα ἰταλικὰ ποιήματα Σολωμοῦ. — Τυμφορητοῦ. — Ἡ νίκη. — Κ. Μπέλλα, Στὸ Ρωμύλο Σπαθάρη. (ποίημα). — Γρ. Ξενοπούλου, Μαχαρίτζι Στέφα. (μυθιστόρημα). — Ὀλιγόστιχα, Αἰνίγμα, Δύσεις αἰνιγμάτων, ἀστεῖα, ἀλληλογραφία, εἰκόν.

Ἡ ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΤΟΥ Ε' ΚΑΙ Ἡ ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ

ΜΩΑΜΕΘ ΤΟΥ Ε'

Ἡ πτώσις τοῦ Ἀβδούλ Χαμίτ καὶ ἡ ἀνάρρησις εἰς τὸν Θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν τοῦ νέου Σουλτάνου Μωάμεθ τοῦ Ε'. σημεῖοι μέγαν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἔκπτωτος Σουλτάνος ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη μετέτρεψε τὸ Κράτος κυριολεκτικῶς εἰς ἐρείπια. Ἐκώλυσε διὰ τῆς πολιτείας του, πολιτείας ἣτις δύνανται νὰ ὑπενθυμίσῃ μεσαιωνικὰς ἐποχάς, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε περιορίσει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, ὥστε ὁ λαὸς ἐπὶ τῆς βαρβάρου βασιλείας του κάθε ἄλλο ἠδύνατο νὰ λογισθῆ ἢ ἄνθρωπος. Αὐτὸς ὁ πάντοτε ἐν τρόμῳ εὐρισκόμενος καὶ ἐνεκα τούτου ἀνησύχως θωπεύων τὸ πολύκροτόν του, ἔσπειρε τὸν τρόμον εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς ἐστίας μας καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν κλίνην μας διὰ τῶν ἀπειραγίδμων χαφιέδων του, ἀγρόπνον πάντοτε καὶ δολίων ὡς ὁ αὐθέντης των.

Οὐδέποτε ἄρχων χώρας τινὸς εἰς ἐποχὰς

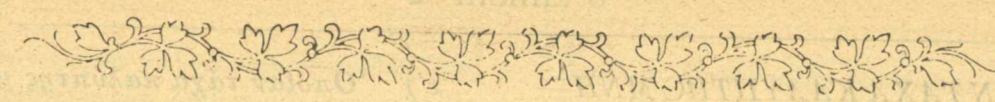
θεωρουμένας πολισμένας περιεφρόνησε τόσον τὸν λαόν του, κατέπνε τόσον ἀσπλάχνως καὶ ἐγωϊστικῶς τὸν τίμιον ἰδρωτὰ του καὶ ἔχυσε τόσον ἀνάνδρως τὸ ἀθῶον αὐτοῦ αἷμα. Ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Ἀνατολὴ ἅπασα ἀκούει ἔτι τοὺς στεναγμοὺς καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν.

Ὁ ἔκπτωτος Σουλτάνος ὁ μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη πανίσχυρος, ὁ τόσον πονηρὸς ὅσον οἱ ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς, ἐκηλίδωσεν ἐν μέρος τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ ἱστορικοὶ τοῦ μέλλοντος θὰ στιγματίσωσι τὴν διαγωγὴν του, ὡς τὴν στιγματίζει σήμερον τὸ πλεῖστον καὶ ὄχι μὲν μέρος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Θὰ θέτουν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀβδούλ Χαμίτ παραπλεύρως τοῦ ὀνόματος ἐνὸς Νέρωνος, ἐνὸς Κροῦμου, ἐνὸς Ἀσάν.

Ἄλλ' εἰς τὸν κόσμον ὄλα τελειῶνουν. Καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς 14ης Ἀπριλίου ἔδωσε τέρας εἰς μίαν αἰσχίστην καίριαν. Καὶ ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ ὁ μέχρι σήμερον τυραννήσας, ἀπατήσας, ἐξολοθρεύσας, μετατρέψας τὰ πάντα εἰς ἐρείπια, ἄγεται μακρὰν τῆς αἱματοκυλισθείσης πρωτευούσης, ἐλεεινὸς πλέον ἐγκάθεικτος. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ τυραννισθεὶς λαὸς ἀνέπνευσεν, ἠσθάνθη πραγματικῶς ἐαυτὸν ἐλεύθερον καὶ τὸν συνώδευσε μὲ μνηρίστομον κατάραν

Τὸν ἔκπτωτον διαδέχεται Σουλτάνος ἀγαθὸς καὶ τίμιος, πιδὼν καὶ Αὐτὸς τὰς πικρίας τῆς τυραννίας τοῦ προκατόχου του. Τὸ ἔθνος ἐλπίζει πολλὰ ἀπ' Αὐτόν, διὰ τοῦτο ἐπεκρότησε τὴν εἰς τὸν ἐνδοξόν Θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν ἀνάρρησίν του καὶ διὰ τοῦτο πανηγυρίζει εὐλικρινῶς καὶ αὐθορμήτως.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ ὁ Ε'. παραλαμβάνει τὸ Κράτος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀβδούλ Χαμίτ ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως. Ἡ ἐργασία Του λοιπὸν θὰ εἶναι μεγάλη καὶ βαρυσήμαντος. Πρέπει νὰ ἐπανορθώσῃ ὅτι ὁ προκατόχος του κατέστρεψε. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι εὐκόλον. Πρώτιστον καθῆκον τῶν νέων κυβερνητῶν εἶναι νὰ συμφιλιώσουν τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους φυλάς, τὰς κατοικοῦσας τὴν χώραν μας. Ἡ εὐλικρινὴς συμφιλίωσις θὰ ἐπιφέρῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐημερίαν ἐν τῷ Κράτει. Θὰ παγιώσῃ δὲ ἀκλονήτως τὸ σύνταγμα.

ΑΣΤΕΡΙΟΥ

τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας «Ὁθρυος»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΒΑΛΟΥΚΛΙ

ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΝΑΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΑΙ

Καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ ἐστία ταύτῃ τῶν φιλοσοφούντων τοῦ δούλου Ἑλληνισμοῦ, παρατηρεῖται τὸ λυπηρὸν ὅτι πλάκες ἐπιτύμβιαι παρελθούσης χηρείσεως, ἔστω καὶ ἀσήμερον νεκρῶν, ὄχι μόνον καταλείπονται ἀπεριποίητοι ἀλλὰ καὶ καταστρεφόμεναι εἰς τεμάχια χρησιμοποιοῦνται ὡς δομικὴ ὕλη ἢ καὶ ὕλη στρώσεως δαπέδων, ἣτις χρησιμοποίησις εἶν' ἢ ἐπικινδυνωδέστερα ἢν δύνανται τις νὰ καταρασθῆ εἰς ἐνεπιγράφους καὶ ἐνεπιγλύφους ἐν γένει λίθους. Οἱ πόδες τῶν διερχομένων καθέκαστην τρώγοντες τὴν πλάκα συμπαρασύρουν μεθ' ἐαυτῶν εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφόμενα. Πάλιν δὲ καλὰ ὅτι καὶ

ἐδῶ ἀκόμη δὲν εὗρον πατριαρχῶν ἐπιτύμβια ἐν ἀποσυνθέσει, ὅπως εὗρον, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν Θεσσαλονίκῃ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ, παλαιῶν ἐπισκόπων ἐπιτύμβια κατακεραματισμένα καὶ ὡς σκευὴ ἀβεστοχρίσματος χρησιμοποιούμενα!

Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Βαλουκλῆ δὲν κάμνει ἐξαιρέσει· εὗρον δὲ 8 μὲν ἐπιτύμβιας ἐπιγραφὰς τῶν χρόνων τῶν πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ παρόντος ναοῦ ὅπως δὴποτε ἀναγινωσκόμενας, ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη οὐδαμῶς ἀναγινωσκόμενας· 2 δ' ἐτέρας ἡδὴ μὴ πλέον ἀναγινωσκόμενας.

Αὗται δ' ἔχουν ὡς ἐξῆς:

- α') † ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ
Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΔΟΥΚΑΚΙΣ ΙΟΥ ΤΟΥ ΧΑ
ΤΖΙΚΑΛΟΥΣΙ ΑΠΟ ΚΟΝ
ΤΟΣΚΑΛΙΟΝ. ~ 1738
— ΔΗΟΥ ~ ΙΣ
- β') — ΑΔΕ ΚΗΤΕ · Ο ΔΟΥΛΟΣ
— ΞΕΟΥ · ΒΑΣΗΛΗ ΔΕΥΤΟΥΡ
— ΤΖΟΛΑΧΟΓΛΟΥ ΚΕΣΑ
— Ι Χ ΑΝΕΣΤ · Ι Σ ΕΦΑΝΕ ·
— Σ ΑΨΝΘ ΔΕΚΕΜΠΙΟΥ :—
- γ') ΕΝΘΑΔΕ ΚΥΤΑ —
— ΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΕΣ —
— ΞΒΑΟΥΓΟΥΝΤΕΝΙΝ · —
ΙΟΥ ΣΕΡΠΕΤΤΖΙ · Ι —
13Ε ΙΩΔ ΙΙ 1778
- δ') — Ε ΚΙΤΕ Ο ΔΟΥ
— — ΟΥ ΘΕΟΥ ΚΩΝ
— ΙΤΗΣ ΜΗΤΙΛΙ
— — ΧΗΔΕΡΙΩΤΙΣ
ΙΥΩΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΑΚΗ
ΔΗΜΙ ΜΙ Ι Ι

- α') † Ἐνθάδε κίτε
ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ
Δουκάκις ἰὸς τοῦ Χα
τζὶ Καλοῦσι ἀπὸ Κον
τοσκάλιον. ~ 1738 (ἢ 35)
'Ιου]λήου ~ 18 (ἢ 15)
- β') Ἐνθ]άδε κῆτε · ο δούλος
τοῦ Θεοῦ · Βασήλης Δευτουρ
γός (·)] Τζολαχογλου Κεσα
ριεύς] Ι Χ (ριστός) ἀνέστ.ι στεφανε (·)
ἔτο]ς αψνθ' (1759) Δεκεμ(β)ρίου:...
- γ') Ἐνθάδε κῦτα[ι ὁ δοῦ
λ]ος τοῦ Θεοῦ Κεσ[αριεύς (·)
; ; ; ;
ιοῦ Σερπεττζι. Ι] ;
13(·)ε(·) 'Ιωλ(ίου) 11 1778
- δ') Ἐνθᾶδε]ε κίτε ὁ δοῦ
λος τ]οῦ Θεοῦ Κων
σταν]τῆς Μητιλι
ναῖος] Χηδεριώτις
ιὺς τοῦ Γιανάκη
; ; ;

ε') ΟΠΟΙΑΝ ΤΑΧΑ ΚΑΛΥΠΤΗΣ ΜΝΗ—
 ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΔΑ ΚΩΡΗΝ ΤΟΥΝΟΜΑ
 ΜΑΡΙΤΖΑ ΕΚ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ
 ΝΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΘΡΑΚΙΑΣ ΙΗΝ
 Α Ι Π — — — — —

ς') — — — — —
 — ΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
 — — — ΤΟΥ ΜΗΧΑΛΗ
 — — ΠΑΝΑΓΙΑ — C
 — — — ΒΡΙΟΥ ΙΒ C

ζ') † ΕΚΗΜΗΘ — —
 ΓΙΕ ΠΝΑ ΤΙ — —
 ΑΓΡΙΩΚΟΝΦ — —
 — — — C Δ Γ —

η') ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ Ο ΔΟΥΛΟΣ — —
 — ΗΤΖΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΕ ΙΑΝΤΖ — —
 — ΔΖΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΝ — — —
 — — ΕΝΟΡΗΑ ΤΟΥ ΑΓΗΟΥ ΘΕΟ — ΟΥ
 ΚΕ Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΑΙ — —
 ΗΝΕ ΒΟΔΕΝΑ ΣΑΝΤ — — —
 ΘΕΣΑΛΟΝΙΚΙΣ
 [ΒΡΙΟΥ — — — — —

θ') και ι') Δυσδιάκριτοι εκ της καταστροφής.

Τούτων πάσαι μὲν αἱ λοιπαὶ πλὴν τῆς ε'. εὐρίσκον-
 αι ἐν τῷ διαπέδῳ τοῦ προσαυλίου, ὧν αἱ πλεῖσται ἔχουν,
 πλὴν τῆς ποδοτριβῆς, καὶ ὑπὸ σφύρας συντριβῆ πρὸς
 ταίριαξεν μεταξὺ τῶν ἄλλων πλακῶν. Ἡ δὲ ε'. ὑπάρ-
 χει ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τῆς εἰσόδου ἀριστερᾶ, ὑπὸ τὴν τρά-
 πεζαν τῶν ἐπιτρόπων κατὰ τὸ ἤμισυ ὅπου οἱ πολύ-
 τιμοι πόδες τῶν σεβαστοτάτων τούτων ἀνδρῶν κατώρ-
 θωσαν ἐντὸς τόσων δεκαετηρίδων ἐπάνωθεν ἀναπανό-
 μνοι νὰ ἐξαλείψουν τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἐπι-
 γραφῆς. Ἐὰν δὲ ὅλων ἡ α' καὶ ἡ η' σώζονται ὡς-
 δήποτε καλλίτερον, τοῦτο διότι ἡ μὲν α' εἶναι χορηγια-
 σμένη καὶ οἱ πόδες δὲν προσεγγίζουσιν ἀπ' εὐθείας, ἡ
 δὲ η' διότι ἀνωθεν τῆς εὐρίσκειται, ὡς ἐν ἀποθήκῃ, σω-
 ρεία τέφρας καὶ λεπτῶν ἀνθράκων, ἅτινα διὰ νὰ πα-
 ραμειώσω ἐδέησε ὀλόκληρον Ἀλφειὸν ὡς εἰς κόπρους
 Ἀγγείου νὰ ἐπιχύσω ἄνωθεν.

Ἐπὶ χρονολογικῆν ἔποψιν πλὴν τῶν 8 πρώτων αἴ-
 τινες φέρουν τὴν χρονολογίαν καὶ αἱ ἄλλαι δύο ἐπό-
 μεναι τῶν αὐτῶν περιτοῦ χρόνων εἶναι. Αἱ τρεῖς ὁμοῦ
 τελευταῖαι εἶναι μεταγενέστεραι τούτων, τῶν ἀρχῶν τῆς
 18^{ου} ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἡ τελευταία νεωτέρα πασῶν.

ε') Ὅποιαν τάχα καλύπτῃς μνή[μα];
 Τὴν νεάνίδα κώρην τοῦνομα
 Μαρίτζα ἐκ τῆς Κωνσταντῆ
 νου Πόλεως; ; ;
 ; ; ; ; ;
 ; ; ; ; ;
 ; ; ; ; ;

ς') [Ἐνθάδε κεῖται]
 ἡ δ]ούλι τοῦ Θεοῦ
 (ὄνομα κύριον) τοῦ Μηχάλη
 ; ; ; Παναγία; C
 (ἔτος) Σεπτεμ]βρίου 1836

ζ') † Ἐκημήθ[; ;
 ; ; ; [; ;
 ; ; ; [; ;
 ; ;] ; ; [; ;

η') Ἐνθάδε κίτε ὁ δοῦλος [τοῦ Θεοῦ
 Κ]ῆτζος του ποτε (Γ)ιάντζ[ου
 Χ]Δζτ(ατζ)ῆς ἀπὸ το Γεν[ικιοῦ
 ἐνορῆα τοῦ ἀγίου Θεο[δώρου]
 κὲ ἡ πατρίς του Μα[κεδονία
 ἦνε Βοδενὰ σαντ]ζάκιον
 Θεσσαλονίκη
 Σ(επτεμ)βρίου (ἡμέρα καὶ ἔτος)

Ἔχει δὲ κάτωθι ἐγγεγλυμμένην καὶ μίαν φαλλίδα καὶ
 ἓνα πῆχυν, δηλωτικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ νεκροῦ,
 ὅστις ἦτο οὕτω ράπτῃς*.

* Ὅσοι καὶ ἂν ἀσήμαντα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται
 τὰ περιεχόμενα ἐν τούτοις οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι
 ἀργότερον ταῦτα θὰ χρησιμεύουν εἰς τὴν ἱστορίαν
 τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ τόπου ἐν γένει. Εἶναι δὲ φρικώδης
 ἱεροσυλία τὸ τοιοῦτον, ὑπὸ μόνῃς τῆς φρικωδεστάτης
 ἀμαθείας, ἣτις καλύπτει τοὺς ἐκάστοτε ἰθύνοντας, δι-

* Σημ. Ἐν Γαλατῆ, εἰς τινα τῶν ἐκεῖ ναῶν, οὕτως μοι δια-
 φεύγει τὸνομα, θραυτοὶς ἀληθῆς ἔχει γείνει τοιοῦτον ἐπιτυμβίον
 ἐπιγραφῶν, ἀφοῦ ὀλόκληρος σχεδὸν ἡ ἀλλή εἶν' ἐπιστρωμένη διὰ
 τοιοῦτον.

Ἐσαύτως τινας οὕτω πως εἶδον καὶ ἐν τῷ νεκροταφίῳ Σι-
 ολί, περὶ μιᾶς τῶν ὁποίων ἠσολήθη ἄλλαχού.

Ἄλλὰ περὶ ὅλων τῶν ἀποτημάτων τούτων δὲν λαμβάνουν παρό-
 δεγμα οἱ ἐνταῦθα ἀρχόντες μας ἐκ τῶν ἀρχόντων τῶν ξένων πα-
 ροικιῶν, οἵτινες τὰ παλαιὰ ἐπιτύμβια ἐνταίχιζον καταλλήλως εἰς
 τοὺς τοίχους μὲ τὴν ὄψιν πρὸς τὰ ἔξω; Ἐκεῖνοι βεβαίως οὔτε
 ἱερόσυλοι εἶναι καὶ φειδονται τιμωρότερον τῆς μνήμης τῶν προ-
 γόνων των, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορίας των ταύτης.

καιολογουμένη πως, τὸ νὰ θέλωμεν κατ' αὐτὸν τὸν
 τρόπον νὰ καταστρέψωμεν ἀπὸ σημεῖα τῆς τοπικῆς,
 πολλάκις δὲ καὶ γενικῆς, ἱστορίας μας.

Εἶναι φρικτὸν αὐτὸ τὸ νὰ περιφρονῶμεν ἡμεῖς σή-
 μερον νὰ πράττωμεν διὰ τοὺς ἐπιγυνομένους, ὅ,τι οἱ
 αἰῶνες, οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ οἱ μεσαιωνικοί, δὲν ἀπόκη-
 σαν νὰ τηρήσουν μετ' ἐπιμελείας ἀποδίδοντες ἡμῖν ὅ,τι
 οἱ πρόγονοί μας ἔατηρον γραπτὸν σημεῖον τῆς ὑπάρ-
 ξεώς των καὶ τοῦ σημείου τοῦ πολιτισμοῦ των.

Ἀισχρὸν δ' εἶναι οἱ μὲν ἄλλοι ἄλλαχού νὰ δαπανοῦν
 ἑκατομμύρια εἰς ἀνασκαφὰς καὶ ἄλλας ἀρχαιολογικὰς
 ἐργασίας πρὸς ἀποκάλυψιν καὶ τοῦ ἐλαφροτέρου ἀκόμη
 ἔργου παλαιότερας τινὸς ἐποχῆς οἰασθήποτε, οἱ ἐν Κων-
 σταντινουπόλει δὲ καὶ ἄλλαχού τῆς Τουρκίας, ἀπόγονοι
 τῶν ἀρχαίων καὶ μεσαιωνικῶν Ἑλλήνων νὰ καταστρέ-
 φωσι παντὶ ἀνοήτῳ σθένει πᾶν ὅ,τι θὰ εἶναι χρησιμώ-
 ταιον εἰς τοὺς σοφοὺς τοῦ μέλλοντος, δι' αὐτὴν ταύτην
 τὴν ἱστορίαν ἡμῶν αὐτῶν, ὧ ἄγαθοί!

Πρέπει αἱ ἀνεπτυγμέναι τάξεις, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων
 καὶ διδασκάλων—οἵτινες ἀκόμη οὐδαμοῦ ἐν Τουρκίᾳ
 ἠθέλησαν πλὴν ἴσως ἐλαφροτάτων ἐξαιρέσεων, νὰ δει-
 ξωσιν φιλόδοξον τι αἰσθημα, ἐνῶ ἔχομεν παραδείγματα
 Βουλγάρων! κληρικῶν ἐν Μακεδονίᾳ συλλεγόντων ἀρ-
 χαϊότηας,—ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ διδασκάλων μέχρι
 παντὸς ἄλλου εἶδους ἀνεπτυγμένων πολιτῶν νὰ ἐπιλαμ-
 βάνωνται μετὰ στοργῆς τῶν ἀρχαιολογικῶν, ἡ δὲ μανία
 αὕτη—διότι μανία πρέπει νὰ κατανήσῃ εἰς πάντα Ἑλ-
 ληνα ἡ ἀρχαιοφιλία—νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τῶν κατωτά-
 των ἀστώων οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ βλέποντες ἀρχαιολογι-
 κόν τι ἀντικείμενον νὰ λαχταροῦν πρὸ αὐτοῦ καὶ νὰ
 σπεύδουν αὐθωρεὶ πρὸς διάσωσιν καὶ διαφύλαξιν του.

Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ἴσως πολίτης ὅστις
 νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀρχαιοτήτων ἄλλ' ἐδῶ;
 ἴσως οὐδεὶς καὶ ἰδέαν κἂν ἔχει τοῦ πράγματος!

Ἀνάγκη ὁμοῦ μεγάλη νὰ γίνῃ τὸ τοιοῦτον κπὶ ἐδῶ
 καὶ πρέπει πάντες οἱ δυνάμενοι καὶ οἱ κατανοοῦντες νὰ
 ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν των.

ΤΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΕΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΥ
 ΕΝ ΒΑΛΟΥΚΛΙ.

Μαζὶ μὲ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ διαπέδου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπι-
 ρειαν τῶν ποδῶν κατακείμενον εὐρίσκειται ἐν τῷ νάρ-
 θηκι τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλί
 καὶ τὸ κατωτέρω ἐπιτύμβιον:

Ἐνταῦθα κεῖται Θετταλὸς πρὸς εἰσόδους
 Ὅς μὴ φθάσας τέθνηκεν ἠγέρθη ὁμοῦ,
 Ὡς χύθη ἅ τρεῖς ὁ ζῶν φέρει ὕδωρ
 Παρ' ᾧ μοναστῆς ἄχρι τέρματος μένει

Ὁ ἐν λόγῳ καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἰδοὺ πῶς σκιαγρα-
 φοῦνται ἐν τῷ φυλλαδίῳ «Ἱστορία Ζωοδόχου Πηγῆς
 καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς . . . 1907» σελ. 7:

«Θετταλὸς τις, κατατρονχόμενος ὑπὸ νόσου, ἀπῆλθε
 τῆς πατρῴου γῆς, ἵνα εὖρη θεραπείαν ἐν τῷ ναῷ τῆς

Ζωοδόχου Πηγῆς, πλὴν ἀφικόμενος εἰς τὸν Μέγαν
 Τσεκμεδζέν, Ἀθύραν τότε ὀνομαζόμενον, ἐξέπνευσε
 πέντολῃν ἀφήσας, ὅπως τὸ νεκρὸν αὐτοῦ σῆμα μετε-
 νεγκόντες ἐνταφιάσουν ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς
 Πηγῆς, χύσαντες ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς ἐκ τοῦ ἀγιάσματος
 ἠγερομένου δὲ τούτου, ὁ νεκρὸς ἀνέζησεν, ἀναζήσας δὲ
 προσέλαβε τὸ σχῆμα μοναχοῦ διελθὼν τὸ λοιπὸν τοῦ
 βίου αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε».

Ἀκριβὲς τι ὁμοῦ περὶ αὐτοῦ οὐδὲν λέγεται, οὔτε
 περὶ τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλίας ἐξ ἧς κατήγετο, οὔτε
 περὶ τῶν τοῦ βίου του τινα, ἀλλ' οὔτε καὶ περὶ τοῦ
 χρόνου τῆς ὑπάρξεώς του.

Μόνον δὲ μετὰ θαῦμα συμβᾶν εἰς τὴν Θέκλιν, θν-
 γατέρα τοῦ αυτοκράτορος ἡμῶν Θεοφίλου, θέτει τὸ
 θαῦμα τοῦτο ἐν τῇ ρύμῃ τῶν γραφομένων του ὁ φυλ-
 λαδιωγράφος, τοὔτεστι μετὰ τὸ πρῶτον ἤμισον τῆς 9^{ου}
 ἑκατονταετηρίδος.

Νὰ παραδεχθῶμεν ἄρα γε τόσῳ μακρὰν ἐποχὴν δι-
 τὸν Θεσσαλόν; Στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς φράσεως τοῦ κει-
 μένου: «Ἀθύραν τότε ὀνομαζόμενον τὸν Μέγαν Τσεκ-
 μεδζέν» δυνάμεθα ἴσως ν' ἀναγάγωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς
 τὴν ἑλληνικὴν αυτοκρατορικὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ εἰς ποῖαν
 ἀκριβῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμέν τι.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι νεωτάτη, ἐλαχίστων δεκαετηρίδων
 κτήμα, ἂν μὴ καὶ τῆς τελευταίας ἴσως, ἐπομένως κα-
 ἐξ αὐτῆς παλλοῦ γε καὶ δὴ νὰ πληροφορηθῶμεν τι περὶ
 τῆς χρονολογίας τοῦ περιεχομένου.

Ἐξ ὅλων δ' αὐτῶν ἐν μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι οὔτε
 ἐκτίσθη ὁ ἤδη ὑπάρχων ναὸς ὑπῆρχε καὶ τὸ μνημα τοῦ
 Θεσσαλοῦ καθὼς δυνάμεθα ἐμπραγματικῶς νὰ πειθῶ-
 μεν,—καὶ οὐχὶ ὡς ἄνω ἐξ ἀπλῶν εἰκοτολογιῶν καὶ ἐ-
 μιᾶς λέξεως,—ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων εἰκότος τινὸς πα-
 λαῖς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐκτεθειμένης κατὰ τὴν
 παγγήρην τῆς Παρασκευῆς τῆς Διακαινησίμου (3^η Ἀπρι-
 λίου 1909) εἰς προσοκνήσιν εἰς τὰ προπύλαια, ἐχούση
 δὲ ἐν τέλει ἐπίγραμμα χρονολογούμενον ὡς ἐξῆς:

Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ τυπογραφείου ἡ Ἀμαλθία
 Ἐν Θεραπείῳ τῆ 1 Νοεμβρίου 1836
 τῆ συνδρομῆ τῶν τοῦ Νοσοκομείου ἐφόρων.
 Ἀφιερῶνθῃ παρὰ Δημητρίου Ἀλεξοπούλου
 χάριν εὐλαβείας ἐκ Ταγανρόγου, (;)
 1848 ἔτι σωτηρίῳ

Ἡ εἰκὼν λοιπὸν αὕτη ἐκθέτουσα τὰ θαύματα τῆς
 Ζωοδόχου Πηγῆς φέρει ἐν τέλει ἐρμηνείας καὶ ἐπεξη-
 γήσεις τῶν εἰκονογραφουμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων
 καὶ τὰ κατωτέρω περὶ Θεσσαλοῦ:

γ' Ὁ εὐρεθεὶς τάφος τοῦ ἀναστάντος
 Θετταλοῦ
 1. Ὁ ἀπὸ νεκρῶν ἀναστὰς Θετταλὸς

2. Η βασίλισσα Εύδοκία και η Μαγίστρια Ελένη ἤς εὐρέθη τάφος εἰς τὰ τοῦ παλαιοῦ ναοῦ ἐρείπια.

Ἐπίτηδες δὲ παρεθέσαμεν καὶ τὴν τελευταίαν σημείωσιν διὰ τὰ καταδειχθῆ ὅτι τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος πρὸς τὰ τῆς αυτοκρατορίας Εὐδοκίας τῆς Ἀθηναίδος (830 περίπου) ἐθεωρήθησαν καὶ τὰ τοῦ Θεοταλοῦ διὸ καὶ ἐτέθησαν ὁμοῦ.

N. ΜΠΕΛΛΑ

ΠΕΡΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

Μεταβῶμεν νοερώς εἰς τὴν ἐστίαν τῆς πλουτοκρατίας, εἰς τὰ γηραιὰ κράτη τῆς Δύσεως, διὰ τὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἐδημιουργήθησαν αἱ κολοσσιαῖαι περιουσίαι, καὶ πῶς αὐταὶ συνεσωρεύθησαν προνομιακῶς εἰς χεῖρας ὀλιγίστων προσώπων, ἅπαντα ἐπὶ αἰῶνας ἤδη ἐκμυζῶσι τὸν ἰδρωτὰ τῶν πτωχῶν ἐργατικῶν τάξεων, ὧν συνήγορος ἔρχεται ὁ σοσιαλισμὸς.

Λάβωμεν, ὡς παράδειγμα, ἓν οἰονδήποτε κράτος, τὴν γηραιάν Ἀγγλίαν, φερεῖ εἰπεῖν, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι συνέβη ἐν Ἀγγλίᾳ συνέβη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δυτικὰ κράτη. Ἡ πλουτολογικὴ στατιστικὴ τῆς Ἀγγλίας ἀποδεικνύει ὅτι ἐπὶ τῶν 40 ἑκατομμυρίων κατοίκων

Περὶ τὰ 1000 ἄτομα εἶναι δισεκατομμυριούχοι
» » 2000000 βιομήχανοι ἑκατομμυριούχοι
» » 10000000 εὐποροὶ ὀπωσδήποτε (Ἐμποροὶ, βιομήχ. κτλ.)
» » 25000000 ἐργάται μὲν τρεφόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι ὡς εἰλωτες.
» » 500000 πτωχοὶ ἄεργοι.
» » 400000 λιμοκτονοῦντες.

Ἡ τάξις ἣτις θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἶναι ἡ τῶν δισεκατομμυριούχων, ἥτοι 1000 περίπου ἄτομα ἀπέναντι 30 ἑκατομμυρίων ἀπόρων.

Πῶς ἐκέρδισαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὰ ἑκατομμύριά των; Ὅταν ὁ Γουλιέλμος ὁ Νορμανδός, ὁ ἐπικληθεὶς Κατακτητὴς, ἀπεβιβάσθη μὲ ἀριθμὸν τινα πειρατῶν τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸ 1051, εὗρεν τὸν τόπον κατοικουμένον ἀπὸ βαρβάρους ἀσχολουμένους εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἀλιείαν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οἕτινες ἄνευ τίτλων ἰδιοκτησίας, ἐκαλλιεργοῦν ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ τὴν γῆν, τὴν ὅποιαν εἶχον, εἶδον πρῶταν τινὰ τοὺς ἐπιδρομῆς δορυφόρους ἐναντίον των, φρονέοντας αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεῖας των, δηοῦντας τὰς καλύβας των καὶ βίβλα διώκοντας αὐτοὺς. Καὶ οὕτω τὰ κτήματά των ἐγένοντο κτήματα αὐτῶν, καὶ τὴν μίαν περιφέρειαν διεδέχετο ἡ γεί-

των, καὶ ταύτην ἄλλη, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρις οὗ κατέκτησαν ὅλην τὴν νῆσον. Ὁ ἄρχηγός αὐτῶν Γουλιέλμος ὁ Κατακτητὴς πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ ζήλου τῶν συντρόφων του ἐνόμισε καλὸν τὰ δωρηθῆναι εἰς ἓνα ἕκαστον ἀπὸ ἓν μέγα μέρος τῆς κατακτηθείσης χώρας. Οἱ οὕτω γενόμενοι κύριοι, πρώην πειραταί, ἐζήτησαν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των τὰ θεσπισθῆναι νόμους, δι' ὧν ἡ ἰδιοκτησία αὐτῆ τῶν δωρηθέντων γαιῶν τὰ καταστῆ ἀναφαίρετον κτήμα τῆς οἰκογενεῖας των, μεταβιβαζομένου τοῦ τίτλου τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸν πρωτότοκον. Τούτου γενομένου εἶπεν εἰς τοὺς πρώην κυρίους τῶν κτημάτων των. «Τώρα ἔλθετε τὰ ἐργασθῆτε τὰ κτήματά μας ὡς πακτωταί. Θὰ μᾶς πληρώσετε ἐνοίκων καὶ τόσον τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς παραγωγῆς». ὡς καλοὶ δὲ λογισταὶ ἐφρόντισαν ὥστε εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ποσοστῶν τὰ λάβωσιν αὐτοὶ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἀφήσαντες εἰς τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμούς τόσον ὥστε οὔτε ἐπαρκῶς τὰ δύναται τὰ τραφῶσιν.

Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις! Ἐδέησε τὰ κύνωσι τὸν ἀχένα καὶ τὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των, κτημάτων ἤδη τῶν λόρδων, ἥτοι τῶν κυρίων των, οἕτινες φυσικῶς μὴ ἔχοντες ἀνάγκην τὰ ἐργασθῶσιν οἱ ἴδιοι ἔζων ἐν τρυφῇ καὶ παντοίαις ἀπολαύσεσιν. Ἔστερον οἱ δυστυχεῖς ἐργάται ὑπὸ τὸ βάρος 14 καὶ πολλάκις 16 ὥρων ἐργασίας τὴν ἡμέραν καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν τολμητῆν ὅστις ἤθελε σκεφθῆναι τὰ παραπονεθῆναι;

Τὸ κροῦτον ἐν Ρωσσίᾳ, τὸ κατοναῖν (cat ὁ nine) ἐν Ἀγγλίᾳ, (οὕτως ὀνομάζονται αἱ δευράτιναι λωρίδες τοῦ ἐργαλείου τούτου τῶν λόρδων) εἶχον ἀρκετὴν γνωριμίαν μὲ τὰς σάρκας τῶν δυστυχῶν ἐργατῶν, τῶν ἀπειθούτων ἢ τῶν μὴ ἐργαζομένων.

Γνωρίζετε δὲ ποία τιμωρία ἐπεφυλάσσειτο εἰς τὸν τολμῶντα τὰ κόψη κανένα καρπὸν ἀπὸ τὰ ἀρπαγίτα δένδρα των; τοιαύτη προῆξεν ἐθεωρεῖτο αὐτόχρονον κλοπὴ περιουσίας τοῦ λόρδου, ἡ δὲ τιμωρία; ἀπλουστάτη ὁ ἔνοχος ἐδένετο ἐπὶ τριῶν ἢ τεσσάρων ἵππων καὶ μὲ μίαν ἰσχυρὰν μαστίγῳσιν, οἱ ἵπποι καλπάζοντες διημέλιζον τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς.

Βεβαίως σήμερον δὲν γίνεται ἀκριβῶς τοῦτο ἡ μέθοδος τοῦ διαμελισμοῦ ἠλλάξεν.

Σήμερον οἱ ὀλίγοι λόρδοι κατέχουν τὰς γαίας τῆς Ἀγγλίας, οἱ δὲ χωρικοὶ μὴ εὐρίσκοντες γῆν τὰ καλλιεργήσουσιν μένουσιν ἄεργοι.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἰσάγει ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σήμερον ὅλον τὸν οἶτον διὰ τὴν κατανάλωσιν τοῦ τόπου. Νομίζετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔδαφος ἔφορον, καλλιεργήσιμον ἐν Ἀγγλίᾳ; ὑπάρχει τόσον, ὅσον καλλιεργούμενον θὰ ἠδύνατο ὄχι μόνον τὰ θρέψῃ τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ τὰ ἐξαγάγῃ καὶ εἰς τὰς ἀποικίας.

Ἀλλὰ τὴν γῆν αὐτὴν τὴν μεταχειρίζονται οἱ εὐγενεῖς λόρδοι διατὶ νομίζετε; διὰ τὰ κνηγιά των, διὰ τὰς ἐκδρομάς των, διὰ τὰς διασκεδάσεις των!... Ἀπέραντο

ἐκτάσεις μένουσιν χέροισι, δάσοι, λίμναι κτλ. προωρισμένα διὰ τὰ sport τῶν λόρδων!

Καὶ ὁ λαός;—Πένηται!...

Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ διὰ τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας ἀδικίας ἤλθε συνήγορος ὁ Σοσιαλισμὸς, ὅστις εἶπεν εἰς τοὺς γαιοκτῆμονος Hall-là!

Ὁ Σοσιαλισμὸς ἔρηξε κραυγὴν ὑπὲρ τοῦ ἀπροστατεύτου ἐργάτου καὶ ἀποτενόμενος οὐχὶ εἰς τοὺς ἰδιώτας; ἀλλ' εἰς τὰς Κυβερνήσεις εἶπε—**Ἐθνοποιήσατε τὸ ἔδαφος.** Μοιράσατέ το εἰς τοὺς ἐργατικούς πληθυσμούς καὶ ἀπαλλάξατε τὸν ἐργάτην τῆς δουλείας. Λόσατέ τον τὴν γῆν τὰ τραφῆ, τὰ ἐνδυθῆ, τὰ κατοικήσῃ, τὰ ζήσῃ ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος»

Τοιαύτην διανομὴν ἐννοεῖ ὁ Σοσιαλισμὸς καὶ τὴν διανομὴν ταύτην διαστρέφοντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐπεχείρησαν τὰ πείσουν τὸν πολίτην ὅτι διὰ τοῦ Σοσιαλισμοῦ ζητοῦν τὴν ἀρπάσσει τὰς ἰδιοδικὰς περιουσίας τῶν ἐπόρων καὶ τὰς μοιράσσει μὲ λωποδυτὰς κακούργους καὶ ὀκνηρούς. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἐπαρχιώτης, ὁ μικροέμπορος, ὁ μικροβιομήχανος, ὁ τεχνίτης ἐπίστευσαν τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου των, ὅταν ἐπ' ἀμβωνος οὗτος, θεομὸς συνήγορος πάντοτε τῆς πλουτοκρατίας ἐδίδασκεν ἐν ὥρᾳ λειτουργίας καὶ ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ταῦτα περὶ—**Ἄδελφοί! ὁ Σοσιαλισμὸς εἶνε σατανικὴ ἐπινοήσις διὰ τὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν ἀποσπάσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ. Μὴ πιστεύετε εἰς ὅσα σὰς λέγουσιν, προσέξατε μὴ συλληφθῆτε εἰς τὰ δίκτυα τοῦ κινήματος τούτου, διότι ἐχάθητε ὅτι ἔχετε, τὰ σπῆρα σας, τὰ χρήματα σας, τὰ ἐπιπλα σας θὰ ἀναγκασθῆτε τὰ τὰ δηλώσετε καὶ κατόπιν θὰ γείνη ἡ διανομὴ, θὰ σὰς μένει καὶ εἰς σὰς ἐν μερίδιον ὅ,τι σὰς ἀναλογήσῃ καὶ τὸ ἴδιον μερίδιον θὰ λάβει καὶ ὁ ἐπαίτης ὅστις ἔρχεται εἰς τὴν θύραν σας δι' ἐλεημοσύνην.»**

Μὲ τοιαῦτα μέσα, μὲ τοιαύτας διαδόσεις, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ ὑπερήσπισαν καὶ ὑπερασπίζονται τὴν Πλουτοκρατίαν οἱ δέιλαιοι, λησμονοῦντες ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν κρύπτεται καὶ ὅτι ἐφήμερος ἀντιπροσωπεία δὲν σημαίνει τίποτε ἀτέραντι τοῦ μέλλοντος.

(Ἀκολουθεῖ).

Κυρίως τις συναντᾷ ἓνα φίλον τοῦ ἀστυνόμου.
— Πᾶ, τοῦ λέγει, ἐπήρες σωστικὸν μετάλλιον;
— Ὅπως βλέπεις...
— Καὶ πῶς ἔτυχε.
— Ἔσωσα τίς ἄλλες ἓνα ἀνόητον ποῦ ἔπεσε στὴ θάλασσα.
— Καὶ πῶς τὸν ἔσωσες;
— Ἀπλῶστατα... Ἔπεσε στὴ θάλασσα ἔτσι... (Συλλαμβάνει τὸν φίλον του ἐκ τῆς μέσης καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν ἀκριβῶς ὡς εἶχε πέσει ὁ σωθεὶς καὶ κατόπιν ρίπτεται καὶ αὐτός. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ οἱ δύο ἦσαν ἄφαντοι ὑπὸ τὰ ὕδατα, κατόπιν ἐπιφαίνεται ὁ ἀστυνόμος ψιθυρίζων) Τί διάβολο! χάθηκε... Καὶ πῶς θὰ τοῦ δεῖξω τώρα πῶς ἔσωσα τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον;

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Καβάλλα πάει ὁ Χάροντας
Τὸ Διγενῆ στὸν Ἄδη,
Κι' ἄλλους μαζί... Κλαίει, δέρονται
Τὸν θρόνον κοπάδι.

Καὶ τοὺς κρατεῖ στοῦ ἀλόγου του
Δεμένους τὰ καπούλια
Τῆς λεβεντιάς τὸν ἄνεμο,
Τῆς ὁμορφιάς τὴν πούλια.

Καὶ σὰ τὰ μὴν τὸν πάτησε
Τοῦ Χάρου τὸ ποδάρι,
Ὁ Ἀκρίτας μόνον ἀτάραχα
κοιτάει τὸν καβαλλάρη!

— Ὁ Ἀκρίτας εἶμαι, Χάροντα,
Δὲν περῶ μὲ τὰ χρόνια
Μ' ἄγγιξες καὶ δὲ μ' ἐννοήσες
Στὰ μαρμαρένια ἀλώνια;

Εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀκατάλυτη
Ψυχὴ τῶν Σαλαμίνων.
Στὴν Ἐφτάλοφην ἔφερα
Τὸ σπαθὶ τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν χάνομαι στὰ Τάρταρα,
Μονάχα ξαποσταίνω.
Στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι
καὶ λαοὺς ἀνασταίνω!

Κωστής Παλαμᾶς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ὁ Σπ. δὲ Βιάζης δημοσιεύει εἰς τὰ Παναθήναια ἐν περὶ μεταφράσει ἐκ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης ἀνεκδοτὰ τινα ποιήματα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀναδημοσιεύομεν ἐν τῇ «Ἐπικαίρῳ», χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

Τὸ κουβάρι.

Σὲ δροσάτο ἀπριλιάτικο ἀέρι, ἡ Φίλιδα ἐμάζωνε
ἄσπρο γνέμα κ' ἔκανε κουβάρια. Ἐκεῖνα πότε ξεφεύ-
γανε μακρὰ τῆς, πότε ἐσφίγγοντο στὰ χέριά τῆς.

Ἄ! τὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖ τὸ κουβάρι! Ποτέ μου
δὲ θὰ τῆς ἤμουνα ἄγροικος καὶ δὲ θὰ ἐστριμονόμουνα
πάντα κορτά τῆς.

Ὁ Τιθωνὸς κ' ἡ ἀγῆ.

Καθὼς τὴν παμπάλαιη βελανιδιά περικυκλώνει ὁ
πράσινος κισσός, ἔτσι ἡ χαριτωμένη ἀγροῦλα ἀγκαλιά-
ζει τὸν Τιθωνό τῆς.

τό νέον καθεστώς παρείχε διά της Ισοτήτος προνόμια, και τό άλλο άριστοκρατικόν, συνασπίσαν όλους εκείνους, των όποιων διά τίν αυτόν λόγον τά προνόμια ήλατούντο. Και του μόν πρώτου άρχηγός άνεδείχθη ό περιόφημος Δομπαδόξ, εύφύσιαιος πολιτευτής και θαυμάσιος ρήτορ, δεξιώς διευθύνων και έξασφαλίζων πάντοτε ύπέρ αυτού την τελικήν νίκην· του δε δευτέρου άρχηγοί ύπήρξαν πολλοί των εύγενών, άδέξιοι ως έπιτοπλείστον, διαφροσύνης, ύπονομεύομενοι και έπί τέταρτον αιώνος ύποστάτες σειρών σχεδόν αδιάσπαστον ήτιών. Οί άνήκοντες εις τό πρώτον κόμμα ώνομάζοντο εκ του όνόματος του άρχηγου **λομπαρδιανοί**· εν τω ό άνήκοντες εις τό δεύτερον και μη έχοντες άρχηγόν ώρισμένον, ώνομάζοντο **λιουραίοι**. Λιούρης ήτο τό επώνυμον ανθρώπων τινών, εις τούς όποιους ή κοινή γνώμη επέσφριγεν έγκλημα τελοσθεν εν τω τόπω πρωτάκουστον και φοβερόν· την σφαγήν ολοκλήρου οικογενείας μεθ' ής έτυχε να έχουν έχθραν οί Λιουραίοι αυτοί, σφαγήν επεκταθεισαν μέχρις αυτών των κατοικιδίων! Τών κατηγορουμένων τούτων την ύπεράσπιον ανέλαβε τότε μετά ζέσεως εις διηγήρους και δημοσιογραφούς διατρέπεις εκ του κόμματος των εύγενών· του δε αντιδημοικου τουτου κινήματος έπωφεληθέντες οί αντίθετοι, τούς επωνόμασαν όλους περιφρονητικώς Λιουραίους. Άλλά μετά την απόδειξιν της άδωσίτητος των νομιζομένων κακούργων και την αποκάλυψιν των άληθινών ενόχων, —ναυαγησάντων όλίγον και πνιγνέντων εκτός ενός, ό όποιος ώμολόγησε τό έγκλημα, —οί ύπερασπισται δέν άπτήξισαν να κρατήσουν ως χαρακτηριστικόν τό επώνυμον, μαρτυρούν μεν την σπουδήν των αντιπάλων και την βριαύτητα, άνηκον δε εις ανθρώπων άδώσους και άληθώς μαρτυρησάντας. . . . Ο τόπος λοιπόν διηροτο εις δύο αντίθετα στρατόπεδα. Έκαστος των νεοτεκτων αυτών συνταγματικων πολιτών έπρεπε να εινε αναγκαιώς λομπαρδιανός ή λιούρης. Ως δε άνήρχετο ή αιτία και ή άρχή των κομμάτων τούτων ύψηλότερα των συνήθων προσωπικών προτιμήσεων και αντιπαθειών, έχουσα τάς ρίζας εις κοινωνικήν διαίρεσιν παλαιάν, συνήλθισαν τόν τόπον επί αιώνας, και ως ήγειρεν ή έκτακτος προσωπικότης του Δομπαδόξου άληθή ύπέρ αυτού φανατισμόν, τά πάθη εκει διετέλον εις διαρκή έξαγην και ό κομματικούς ανταγωνισμούς ειχεν επί συνεχής έτη μεταβάλλει την πόλιν — vituperio delle genti — εις πεδιον άγώνος άμειλίχτου, άλληλοφαγώματος και έξοντώσεως.

Ο Ριχάρδος Τοκαδέλος ήτο λομπαρδιανός. Ο πρώτος, ό όποιος έβλεπε και κατενόει την οικτιάν του οικουσίου του κατάστασιν, ήτο αυτός· και άλλο δέν εύρισκε σήμερον επιστήρηγμα παρὰ τό ρητόν τό αναγεγραμμένον δημοκρατικώτατα επί του θυρεού του νέου του Βασιλέως. Έπρεπε να κολακεύση τίν λαόν ήνα διά της άγάλης του άναδειχθί. Το πρώτόν τον λοιπόν δημοκρατικόν κίνημα ήτο, άπολακίζων διηθεν τούς εύγενεις, να καταταχθί εις τό λαϊκόν κόμμα· διότι εντό και μόνον, τό πολυπληθέστερον και ισχυρότερον, ήτο ικανόν να τόν περιβάλη δι' άξιώματων και να τόν αναβιβάση και πάλιν εις την θέσιν της ύπεροχής και της πίεσεως, εις την όποιαν τόν ήγεν ή άτομική του φιλοδοξία και αι οικογενειακά του παραδόσεις. Άλλά τό σχέδιον τουτο δέν ήροτισε να έκτελή έλευθέρως, ειμή μετά τόν θάνατον του πατρός του, του κόντε Παύλου. Τον άριστοκρατικόν γένοντα, τόν άμειλίχτον και άκαμπτον, συνείδισε να φοβηται και να σέβεται· οδδ ήθελε να λυπήση τάς τελευταίας ήμέρας άνδρός, ό όποιος αν και εις γήρας τότε βαθύ, άντετάχθη όσον ήδύνατο εις την Ένωσιν, ως ό καταθρονιώτερος των Καταθρονίων, έμίσησε πύσαν ιδεών φιλελευθέρων, την δε ζωήν τον όλην διηλθεν εν διηρηκεί άγώνι προς τόν λαόν, άρχίζοντα ήδη νάνασείη την κεφαλήν ύπό την τυραννικήν πέτραν. Εν μιή των αιδουσών του άρχοντικου παλατιου, ύπήρχεν ιδιαίτερος άνρητημένη ή εικόν του Παύλου Τοκαδέου, έργον ζωγράφου περιφήμου. Η όνις εκείνη ειχε τι τό έξόχως επιβάλλον. Περιβεβλημένος την μελανήν αυτου ένδυμασίαν, στενόν πανταλόνι, ρεδιγκόταν με μεγάλη άνοικτά φιλέτα και ύπερμεγέθη κορυβία, και γιλέκι κλειστόν μέχρι του λαιμού, τόν όποιον περιέσφριγγαν αι πολλαπλαϊ στείραι του λαιμοδέ-

του, δέν επεδείκνυε καθ' όλον του τό ύψος άλλο φαιδρόν σημεϊον, ειμή δύο-τρεις κρικους της χυσισης άύσεως του ώρολογίου του, άφ' ής εκρέματο σφραγίς. Έπί του ώχρου, του ξυρισμένου προσώπου του διεχέιτο στυγνότης και πικρία. Τα παχία χείλη κατάκλειστα, ό πάγων δξύς, ή μύτη γρυτή, τό μέτωπον πλατύ και φαλακρόν. Οί όφθαλμοί πληθιον ό εις του άλλου, μικροί και περιβεβαλλόμενοι ύπό όφρύον σχεδόν ήμικυκλικών, έξηκόνιζαν βλέμμα όμοιον προς πτηνού νυκτοβίου. Τα δε μικρόκοχα άριστοκρατικά του ότια εφαινοντο δξυνόμενα, ώσει έπισημεία ύπό άσυνήθους όχληρού θυρούβου, ως τινος ψιθύρου λαϊκού, φέροντος μακρόθεν λέξεις τινάς δυσήχους έλευθερίας και χειραφετήσεως. . . . Και παρὰ τούς πόδας του λευκού κιονοκράνου, έφ' ου έστήριζε την λεπτοφυή χείρα εις σύμπλεγμα ξίφους και πύλον περρωτού, έλαμπαν οί τρεις χρυσοί άστρες του οικουσίου του επί ουρανού ψευδώς γαλανού και άνεφέλου. Είς τό έργον του ζωγράφου άνέξη πραγματικώς ό παλαιος αυτός άρχων, ό τελευταίος της γενεάς του πρόμαχο; των προνομίων της, ό όποιος ως βράχος άκαμπτος, έστάθη να συντριφθού εν' αυτου όλα τά ενάντια κύματα, ύπ' ουδενός παρασυνθεις μέχρι της σιγμής· καθ' ήν εις τίν μονογενή του υιόν άφήκε τάς τελευταίας τυραννικάς παραγγελίας. Η μήμημ του εις τίν λαόν διετρητο ως τινος φάσματος άποτοπαίου. Διά την πολυτέλειαν μεθ' ής έζη και την μεγαλοπρέπειαν τίν άπεκάλων **μανίφικον**, εν τω δια την κακίαν του και την καταθρονιότητα **τρεμέντον**. Τα περι αυτου άνέκδοτα, ηξήμενα επί τό ύπερβολικώτερον ύπό φαντασιών ζωηρών, ένκυκλοφόρον άκόμη Περι του Μανίφικου παραδείγματος· χάριν διηγούντο ότι έρρινεν εις την θάλασσαν τά χρυσα έπιτραπέζια σκεύη, μετά γεύμα, τό όποιον παρέθεσε ποτε προς άγγλον Άρχιναύαρχον· και περι του Τρεμέντου, ότι θέλων να εκδικηθί ήνα χωρικόν, ό όποιος έτόλμησε να σχολιάση μίαν τον διαταγήν, τίν έκραζε νάνοξη εις τόν κήπόν του ήνα λάκκον διά φύτευμα δένδρον· εν τω δε ό άτυχής εκεινος εύρίσκετο εις τό βάθος, σκάπτων άκόμη, προσκαλέσας ό αυθέντης τούς δούλους του, τούς διετάζε να ρίψουν πάλιν μέσα εις τόν λάκκον τό χώμα, τό όποιον ό εργάτης ειχε σωρεθεί παρὰ τά χείλη του ιδίου τον τάφου.

Τουτουτου πατρός ή άνάμνητις έβάρυνεν επί του Ριχάρδου Τοκαδέλου και αυτή τόν έκαμην, έλεγες, να κύπη περισσύτερον χαιρετων δεξιή και άριστερη τόν λαόν τόν άγλαϊόν, του όποιου ειχε την άνάγκην σήμερον και τίν φόβον. Προ των Ισοτιμών του όμως έτρηταγέρωχος άκαμπτον τό βραχύν σώμα και τίν ύψηλόν πύλον επί της κεφαλής. Αν και εκ περιστάσεων άτυχών ειχε χάσει μέγα μέρος της περιουσίας του και έζη πλέον εκ των λευράνων της, δυνάμει κηθείσης· τινός ταχύτητος, δέν έννοούσεν όμως, ύπόχρηση ενώπιον ουδενός των άλλων πλουσιών εύγενών, αυτός ό πτωχότερος μόν, άλλα του όποιου άρχαιοτάτη ήτο ή ευγένεια, και αι οικογενειακά παραδόσεις έφερόντο πλήρεις ισχύος και λαμπρότητος, ύψηλότεραι όλων. Έπειτα και εκεινος, με τούς περισσοτέρους των όποιων στενωώς έσυνγγένεσε, δέν έπαυσον να τίν αναγνωρίζον και να τίν τιμούν. Ηξέρων καλώς ότι ή άνάγκη και ή φιλοδοξία τίν έκαμην να συμμαχήση μετὰ του Δομπαδόξου εναντίον των, και δέν άμφέβαλαν διάδου όα ή γλώσσα την όποιαν μετεχειρίζετο όμικλόν προς τίν λαόν, τίν γερόμενον αιδρητιώς κυρίαρχον, ήτο γλώσσα ψευδής και ύποκριτική, σκοπούσα να τίν καυστήση και πάλιν δούλον των όρέξεών του. Όπως οί περισσοτέροι των ανθρώπων, των έννοούντων να προκόψουν, ηξέρως και ό Τοκαδέλος δύο γλώσσας. Την μίαν, καθώς είπαμεν, διά τόν λαόν, και την άλλην διά την άριστοκρατίαν. Την πρώτην, την μετεχειρίζετο από του έξώστου της οικίας του, από του παραθύρου του πολιτικου Συλλόγου ή **Αγάπη**, από του έξώστου της μονής του Αγίου Διονυσίου εις τίν Αμμον και κατά τάς ιδιαίτερας· μετὰ των εκλογέων συνδιαλέξεις. Κατ' αυτήν, ή άγάπη του λαού ήτο ή δύναμεις του, τό καλόν του τόπου τό μόνον μέλημά του, ή αυταπάτην ή μόνη του άρετή, οί λιουραίοι έλευνοί και τρισάθλιοι, και ή Έλλάς τό

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

πρώτον Έθνος του κόσμου. Την δευτέραν, την σχετικώς ειλικρωή και μύλλον σύμφωνον προς τάς πεποιθήσεις του, όμιλει κατ' ιδίαν μετὰ του άρχηγου, των συγγενών και των στενών του φίλων, είτε εις τάς μαλθακάς αιθούσας των άριστοκρατικών κατά τάς έσπερινάς συναθροίσεις, είτε έξηλωμένος εις καμμίαν των άνέτων πολυθρονών της Δέσσης **Ομόνοια**, ή όποία, πριν ή την εκλαίκευση και αυτήν ή παλιμική άνάγκη, ήτο τό κομψόν έντενκλήρον της άριστοκρατίας του τόπου. Κατ' αυτήν την γλώσσαν, ό λαός ήτο θηρίον άνήμερον προσωρισμένον διά τίν κλωβόν, οί Δομπαρδιανοί άθροισμα κακούργων, ό τόπος μετὰ την Ένωσιν εις άθλια κατάστασιν, τό ρωμαϊκό τό χειρότερον Έθνος του κόσμου, και ή ξενική κατάκτησις άπλώς ζήτημα χρόνον. Αί πατριωτικά αυται έξάψεις τω ήρχοντο σχεδόν τακτικά ύταν, εις τό Αναγνωστήριον της Δέσσης, διεξήρχοντο τάς εφημερίδας, όπως αυτήν την σιγήν κατά την όποιαν θα τόν γνωρίσωμεν. Κάθεται ενώπιον της μαρμας τραπέζης της κατεχούσης όλόκληρον τίν θάλαμον, με τάς έδρας γύρω-γύρω και επ' αυτης τάς εφημερίδας και τά περιοδικά. Πλησιάζει ή μία μ. μ. και τό αναγνωστήριον εινα σχεδόν έρημον. Ένας κύριος· μόνον κάθεται πλησίον του Τοκαδέλου, αναγινώσκων τό τελευταίον **Ντεμσά**, και έχων προ αυτου ποτήριον μασίχας μικρόν-μικρόν προ της ύπερμεγέθους εφημερίδος, περιμένον περιλύπως να τό ένθυμηθί. Ο Τοκαδέλος έχει πείη ήδη τό Ιδιόν του και εξακοιουθε μετὰ προσώδους ταχύτητος άναλαμβάνων και άφίρων τάς εφημερίδας, διεξερχόμενος ό, τι τίν ένδιαφέρει, και άπταλλάσων ταχέας και πολλακίς έντενείς σκέψεις μετὰ του παρακαθήμενου, ώστε δέν ηξέρουεις αν αναγινώσκη ή αν όμιλή. Ο ύψηλός του κυλινδρικός πύλος — ό άχώριστος σύντροφος του κόντε Ριχάρδου, μαύρος τόν χειμόνα, φαιός τό θέρος, — εύρίσκεται επί της τραπέζης ως πρόσκομμα, τόν λαμβάνει δ' ό κύριος του και τόν μεταθέτει συχνά, έφ' όσον ανακαλείει τούς σορούς των εφημερίδων. Εινε άνηρ περιπόν έξηκοντούτης· άλλ' ένεκα της άτάκτου και άκρατούς αυτου νεότητος, αι πολλα εντιδες του προσώπου του τίν δεικνύον γερόντιον συντείνον δ' εις τότο περισσοτέρον και αι μαρμάται λευκα φαβορίται, εν μέσω των όποιων λάμπει ξυρισμένος ό πάγων, αι χρυσοί διόπτραι διά των όποιων φαίνονται όφθαλμοί φαιοί και άλαμπεις, και μία παλαιά κακή ξις, ό ταμβάκος. Οί μυστακές του λευκοί και άνεστραμμένοι, δίδουν εις τό πρόσωπόν του έκφρασίν τινα άφιμάριον. Εν γένει εινα ευμορφος άνθρωπος και ηξέρουεις να ένδύεται άπλώς συγχρόνως και μεγαλοπρεπώς. Μόνον οί όφθαλμοί του, οί όμοιοι προς ήδωρ θολόν, τό όποιον δέν οφάνει να ματιέουσι τό βάθος του, εμπνέουν δυσπιστίαν τινά περι της νυχής. « Έλα, έλα! » λέγει προς τόν παρακαθήμενον φίλον του, χωρίς νάφίγη την εφημερίδα, « ετοιμάσον να ιδής κόκκινη καζάκα και να θυμηθής τά παλιά. — Τι τρέχει; — Νά, μάς έρχεται ό άγγλικός στόλος, ό ποϋ εινα τώρα στίγ Πειραιά. — Έτσι αι, και πότε; — Φεύγει οέ λίγες μέρες. Λέει έδω ή εφημερίδα. — Μπράβο, μπράβο! — Είνε, μάτια μου, τό Τέρορ, τό Ντεβαστέιον και τό Γυφλεξιμπλ. . . . Μωρέ τζόγιες ποϋ έχάσαμε! Μωρέ δύναμι ποϋ έβγάλαμε από τάνου μας. . . . Μωρέ προστασία ποϋ έδιώξαμε! Άνάδεμα την ώρα και ποϋ ήταν αιτία. . . . Ασαάχ! » Και διά της παλάμης κινυών τόν μηρόν, εκβάλλει στεναγμόν εκ βαθέου και έγειρει τά όμματα προς την όροσφη και φυρά πληρης άπειλοίας. Αί άναμνήσεις του άφντισθησαν· εινα κουρδιόμενος. (Ακολουθεϊ).

Ο καθηγητής του εν Νεαπόλει Πανεπιστημίου δόκτωρ Σιμωνε Μπροϋβερε, εξέδωκε νέον βιβλίον, γραμμένον εις άπταιστον νεοελληνικήν γλώσσαν, με τόν τίτλον « Το άγαλμα » εις τό όποϊον εκδιείζει την φύσιν της Αττικής και τάς νεωτέρας Αθήνας. Άλλοτε έγραψε και άλλα έργα εις ώραιάν ελληνικήν γλώσσαν εν των όποιων τό γνωστότερον εινα **Η οικία του Γλαύκου**. — Και εις τάς Αθήνας τά παραστήματα κατά τάς ήμέρας αυτάς έχάλασον τόν κόσμον. Τόσος θόρυβος· μάλιστα ένιτέτο ύπό των χαμνίων των πολούτων τά παραστήματα, ώστε ό κόσμος άρχισεν να κάμη παρατηρήσεις εις τούς άνομοδίους. Για του ψύλλου τό πηδημα λοιπόν παρατήρημα και εις την νεόφιλον πόλιν όπως ακριβώς και έδω. — Την παρελθοϋσαν εβδομάδα έδόθη έσπερις εις τάς αιθούσας του εν Αθήναις Συλλόγου Παιδαγωγού επ' ευκαιρία της τριακονταετηρίδος του γνωστου περιοδικου **Διαπλάσεως των Παίδων**. Κατ' αυτην όμιλήσαν πολλοί ποιηται και φιλολόγοι, ή δε δεσποινίς Ματλήω Χρυσούλη άπήγγειλεν ώραιότατους στίχους. — Οί Όλυμπιακοί Άγώνες ώρισμένως άπεφασίσθη να γίνοντο τό έρχόμενον έτος. Ηδη ή Έπιτροπή ηξέζατο έργασομένη. Θα επεπεχθοϋν μερικαι μεταρρυθμίσεις, κοινείσαι αναγκαίαι εις τόν στίβον του Σταδίου και τό Ποδηλατοδρόμιον του Φαλήρου. — Τας Αθήνας και τίν Πειραιά πλημμυροϋν χιλιάδες Όθωμανών, προσφυγόντων εκει ένεκα των τελευταίων άνησυχών ενταύθα. Καί ή ιστιόφανος πόλις κατά τάς ήμέρας αυτάς ήλλασεν όψιν. Διασχίζον τάς εύρείς όδούς της φεσφοροί και άπειράριθμοι χανούμισοαι. — Το άρχαιολογικόν συνέδριον του Κάϊρον έληξε και οί αντιπρόσωποι των λαβόντων εις αυτό μέρος κρατών ανεχώρησαν εις τά ίδια. Οί Έλληνες αντιπρόσωποι έκαμον οπουδαίας ανακοινώσεις, αιτινες έλήφθησαν επ' όψιν ύπό των παρευρισκομένων. Μετὰ πενταετίαν τό συνέδριον θα λάβη χώραν εις Ρώμην. — Εις τό Κάϊρον, έντος των αιδουσών της Έλλ. Κοινότητος ένγένετο καλλιτεχνική έκθεσις, εις την όποιαν έλαβον μέρος πολλοί Έλληνες και ξένοι ζωγράφοι. Μεταξύ των Έλλήνων εξέθεσαν και οί εξής: Φλωρά, Παρθένης, Θωμόπουλος, Τσιουγώτης, Φωκά, Μαγιάσης, Μαλιέας, Λασκαρίδου, Σταύρακα, Σκούφου και Φερεντινος. Παλλα εκ των εικόνων ήγοράσθησαν και έλπίζεται μέχρι του τέλους της εκθέσεως να αγορασοϋν και άλλαι. — Εν Μυτιλήρη εκδίδεται μικρά εφημερίς ύπό του κ. Θεοδ. Θεοδουρίδου με τόν τίτλον **Ο Μυτιληνός**. Καλόν εινα και οί ενταύθα πατριώται να την ύποστηρίξουν. — Μετεφράσθησαν εις την Γερμανικήν ύπό του νεαροϋ λογίου κ. Αντωνίου Σοφιανοϋ και έξεδόθησαν εις μικρόν τόμον όλίγα τινά ποιήματα του Άγγελου Σημηριώτη, του Γ. Αρσοίνη και του Ι. Πολέμη. Η μετάφρασις καθώς και τά ποιήματα εκοιήθησαν ευμένως ύπό του περιοδικου τύπου. — Εις την παρισινήν Opera Comique επρόκειτο να κάμη την εμφάνισιν της ή δεσποινίς Καλογεροπούλου, δυνατώς όμως άσθενήσασα σοβαρώς ή όμογενής καλλιτέχνης δέν ήμπόρεος να εμφανισθί. — Η έξαγωγή χρυσοϋ εκ των σπλάγγων της γής συν τω χρόνω αυξάνει. Κατά τό παρελθόν έτος έφθασεν εις τό δυνσθεώρητον ύψος των 2,25100000 φράγκων. Και όμως ό κόσμος από ήμέρας εις ήμέραν γίνεται πτωχότερος. Φαίνεται ότι και αυτός αυξάνει καταληκτικώς.

— Ο γνωστός ἐν Ἀθήναις ποιητὴς Ρήγας Γκόλφης ἐξέδωκε νέαν συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὴν τίτλον Τὰ τραγούδια τοῦ Ἀπερίτη.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΑΡ. 8.

Ἐν ὕπνῳ σου μὲ βλέπεις πάντα
Καὶ ὅμως ὄνειρον δὲν εἶμαι.
Ἐν τῷ ὕδρῳ θὰ μὲ εὗρεις μέσα
Ἐνῶ ἰχθύς ἐγὼ δὲν εἶμαι
Ἐν τὸν Ἄδῃ πάντοτε μ' εὐρίσκεις
καὶ ὅμως Κόλασις δὲν εἶμαι
Ἐν ὄλοις τοὺς ἥρωας ὑπάρχω
καὶ ὅμως δύναμις δὲν εἶμαι
Τότε, λοιπόν, πέτε τί εἶμαι ;

Κ. Μ.

ΚΥΒΟΛΕΞΘΝ ΑΡ. 9.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ σιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
τως ὥστε ν' ἀναγινώσκονται καθέτως καὶ ὀριζοντίως
αἱ αὐταὶ λέξεις. Πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ λύτου δίδεται ἡ
μία διαγώνιος.

Κ. Μ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΑΡ. 10.

Εἶμαι τὸ ζήτημα πολλῶν δυὸ γράμματα ἂν προσθήσῃς
Θὰ γίνω στόλισμα πολλῶν νὰ μ' εὗρης ἂν μπορήσῃς.
(Ἀθῆναι) Ἑλένη Μανρομμάτη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ἀρ. 5 Ν. Σύρος = Νίσυρος. Ἀρ. 6 Χριστός = ἰστός.
» 7 Ὁ εἰκοστός αἰὼν εἶναι αἰὼν προαιτικότητος.
Αὐταὶ Νικόλαος Θ. Βοδρέμπεργ, (ἀρ. 5, 6 καὶ 7.) Σωκρά-
της Χατζῆ Γεωργιάδης (ἀρ. 5, 6 καὶ 7.) Χαρίλαος Παλακόσιος
(ἀρ. 6.)
ΣΗΜ. Ἐνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῆς ὁρθογραφίας εἰς τὰ
προηγούμενα αἰνίγματα ἀπεστάλησαν καὶ ἕτεραι λύσεις ἐπίσης ἐπι-
τυχεῖς. Τοῦ λοιποῦ θὰ τηρεῖται ὅσον ἡ ὁρθογραφία ὅσον καὶ ἡ
ἕμμετρος ὁμοιοκαταληκτικὸς σύνταξις αὐτῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ε. Τ. Πέραν. — Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ περασμένου
φύλλου ἐλημονήσαμεν νὰ σὰς εἰπωμεν περὶ τῆς γλώσσης τοῦ διη-
γήματος. Βεβαίως ἡ δημοτικὴ εἶναι καταλληλοτέρα. Ἀλλὰ καὶ ἡ
καθαρεύουσα δὲν θὰ εἶναι κακὴ εἰάν ἀποφενήτε τοὺς σχολαστικι-
σμούς. Τὸ χρονολόγημα ἄς γραφῆ εἰς τὴν καθαρεύουσαν. Κατα-
λάβετε, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ
τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸν «Ἐπίκαιρον». Νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ νὰ
τὸν ἀποσπῆτε.

Κον Α. Γ. Φανάριον. — Λύσειν τοῦ αἰνίγματος ἐλάβομεν, ἀλλ'
ἐχάθη αὐτὸ τὸ αἰνίγμα, τὸ ὅποιον ἐὰν θέλετε ἡμπορεῖτε νὰ ἀντιγρά-
ψητε καὶ μᾶς τὸ ἀποστέλλετε.

Κον Δ. Στερ. Πέραν. — Ἀποσπῶς τὸ ποιημᾶ σας μᾶς ἐστὶν ἀπὸ
πολὺ ἀργά. Ἡ ὕλη ἦδη ἦτο ταξιδευμένη. Ὡς διὰ τὴν σημεῖωσιν
ποῦ μᾶς ἀφῆσατε τὴν ἐλάβομεν ὑπ' ὄφιν. Θὰ περάσετε βέβαια ἐκ
τοῦ γραφείου μας.

Ο. Μ. Πέραν. — Ἐλάβομεν τὰ σταλέντα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν.
Κον Σ. Κ. Κοζλοῦ. — Ἐλάβομεν τὸ ταχυδρομικὸν δελεῖμα.
Σὰς χαιρετῶμεν. Διὰ τὸν μᾶς ἐστειλάτε τίποτε. Μήπως ἡ μουσά
σας ἐστειρένησεν. Ἀγαμένομεν. Θὰ σὰς στείλωμεν καὶ μίαν ἀγγε-
λιαν τοῦ «Ἐπικαίρου». Θὰ φροντίσετε βέβαια.

Κον Δ. Ε. Πέραν. — Ἐὰν ἔχετε νὰ προσθέτετε καὶ σὲς κάτ'
εἰς τὰς ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ὁποίων λέγεται, δύνασθε νὰ ἀποτα-
θῆτε ἐγγράφως εἰς τοὺς τρεῖς ἀστερισμούς. Διενθνοὺς τὰ γραφεῖά
μας. Πολλοὶ κεντηθέντες ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀλληλογρα-
φίας μας σπεύδουν εἰς τὰ γραφεῖά μας ἐρωτῶντες τὸ ὄνομα τοῦ
κυρίου, οὗτοι θὰ γράψῃ τὰς πρὸς τὸν κ. Ψ. ἐπιστολάς καὶ εἶναι
ἐτοιμοὶ νὰ βοηθήσουν καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ διὰ τὰ τάχα ἡ τόση κατα-
κραυγὴ ; Ἐκείνῳ μάλιστα τὸ ὅποιον μᾶς διηγεῖσθε, περὶ τῆς ἐλευ-
σεως ἐνταῦθα τοῦ κ. Πάλλη καὶ περὶ τοῦ τεργητοῦ ἐκείνου ἀπο-
χαιρετισμοῦ, εἰς τὴν ὁποῖον ἐλάβετε, καὶ σὲς μέρος χωρὶς νὰ ἐνοή-
σετε τὸ τέγρασμα, δυσκόλως πιστεύεται. Καὶ ποῖα ἡ ἀνάγκη τῆς
ἐξαπατήσεως ; Καὶ ἐξαπατήσεως μάλιστα τοσοῦτον χυδαῖας ; Θὰ
πληροφορηθῶμεν.

Κον Γ. Μ. Πρίγκηπον. — Ἐλήφθησαν σὰς εὐχαριστοῦμεν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις, ἐν ὁδῷ Σακᾶ, παρὰ τὸν
Ἅγιον Ἀθανάσιον, οἰκία διόροφος, μὲ θανμασίαν
θέαν καὶ ἐξοχικότητα, περιλαμβάνουσα ἀγλήν, φρέασ
καὶ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον δύο εὐρύχωρα δωμάτια. Ἐχει
δύο χορδοῦς τοίχους τῆς πυρκαϊᾶς ἐκ λίθων. Πρὸ
αὐτῆς θὰ διέρχεται ἡ γραμμὴ τῶν τροχοδρομίων, τῆς
ὁποίας ἡ κατασκευὴ ἤρξατο ἤδη. Τιμὴ αὐτῆς 80 ὀθω-
μαικαὶ λίραι διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐπικαίρου».

Εὐδοταὶ καὶ βιβλιοσῶλαι
ἔχου εἰς τὸ
Φωτοτυπογραφεῖον
540
Τεμὲ ἔναντι
τῆς μέσης
Τεστορίας
Φωτοτυπογρα-
φίαι χρωματιστά
καὶ μαύρα
Ἐργασιὰ ρυτιμιᾶς
Τυπικὰ δογματαβατικαί.
Ὁ Βασιλείδης

